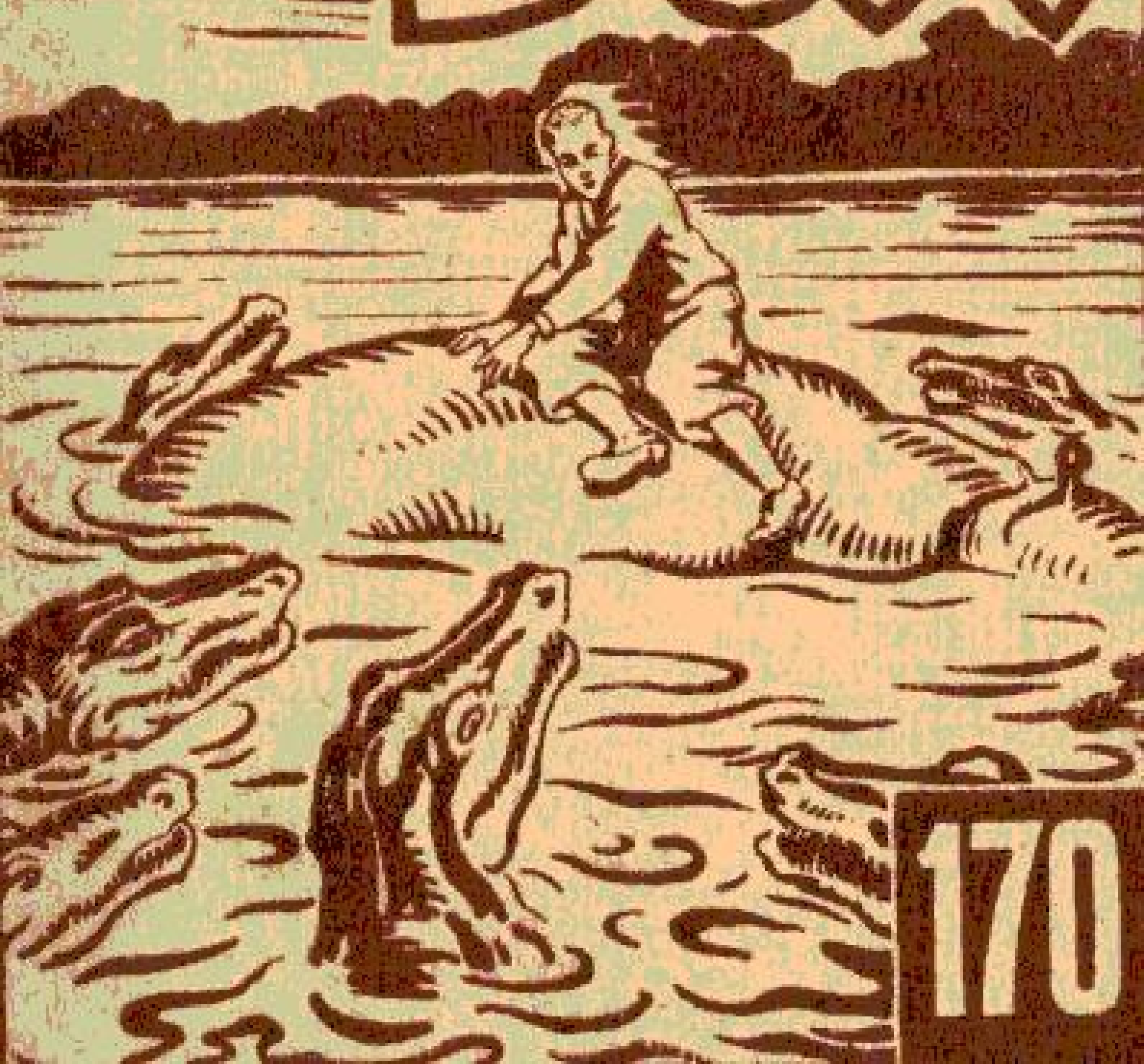
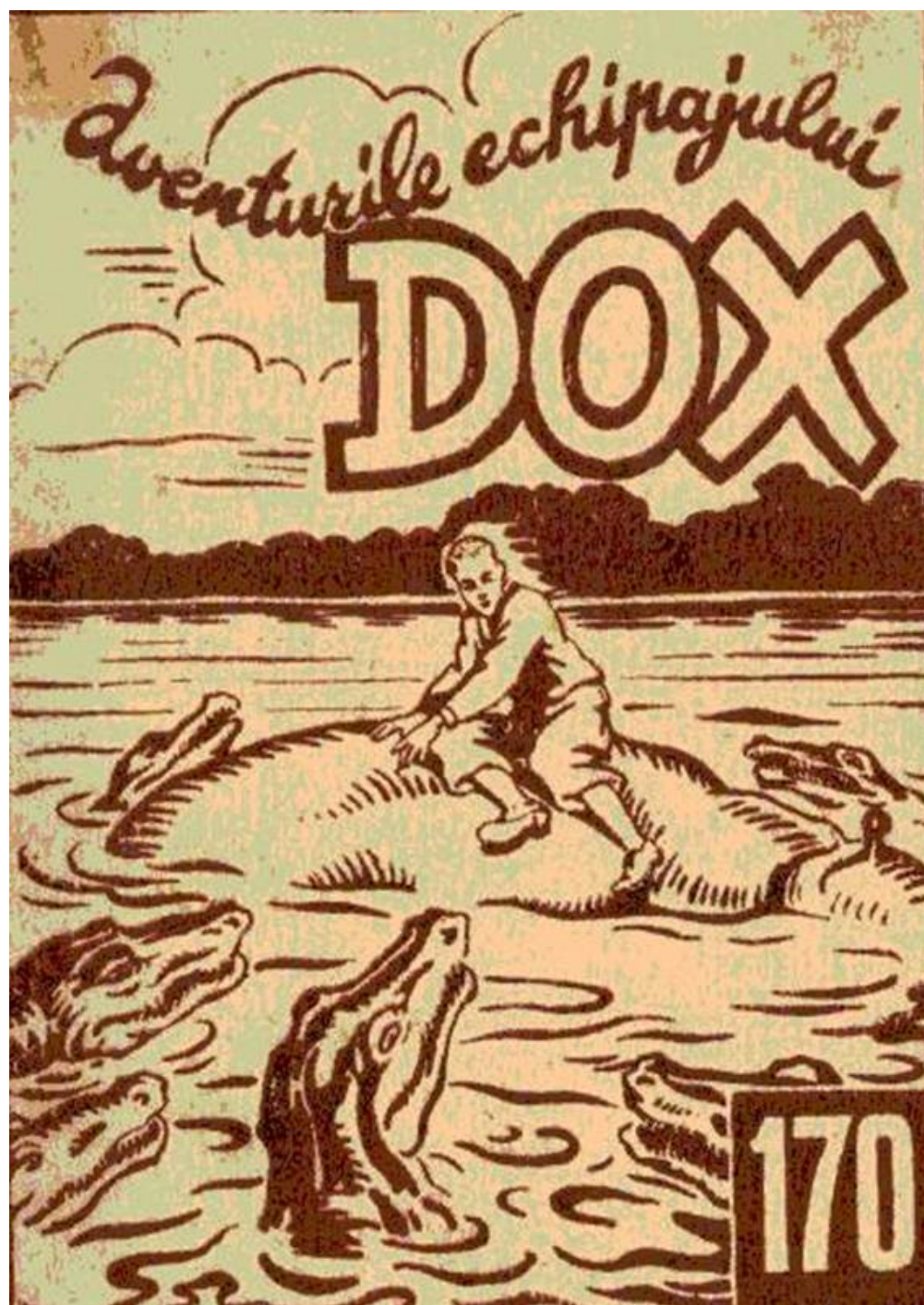

aventurile echipajului

DOX

170

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

De H. WARREN

Nr. 170

SATUL DUHURILOR

Traducere de LIA HÂRSU

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

Un submarin perfecționat după toate invențiunile moderne, e urmărit încă din timpul războiului mondial de toate națiunile europene. Căpitanul Farrow, comandantul acestui submarin, om de o bunătate rară, reușește să descopere pământuri și ape care nu-s trecute pe nici o hartă de pe glob și-și creează un loc de refugiu pe o insulă pe care o numește „Insula Odihnei” – un adevărat rai pământesc.

Dar nu poate fi mulțumit, atâta timp cât fiul său George, un tânăr de optsprezece ani, se află sub tutela unui individ periculos.

«DOX»

Cu ajutorul credinciosului sau servitor, Farrow reușește să aducă pe George pe „Insula Odihnei”. Un testament misterios indică pe acesta ca moștenitor al unei comori ascunse, pe care însă nu o poate avea decât trecând prin primejdii neînchipuite. Toate peripețiile extraordinare pe care le întâmpina George în tovărășia unui tânăr prinț negru, fac din „Aventurile submarinului Dox” una din cele mai interesante lecturi.

I O VÂNĂTOARE CU BUCLUC

CELE DOUĂ BĂRCI DE ALUMINIU alunecau ușor pe unde în josul apei. Camarazii nădăjduiau ca în cel mult o jumătate de zi s-ajungă la îmbucătura Rufigi-ului – cum se numea partea aceea a fluviului – în Ruaha. Vor fi deci acolo încă înainte de a se înnopta și se vor ascunde undeva în tufele de pe mal, ca să pornească apoi în larg pentru a da de submarinul lor.

De aceea nici nu mai vâsleau, ci se lăsau duși de curent. Se uitau însă cu băgare de seamă în jurul lor, spre a ochi un loc potrivit pentru popasul de amiază.

George avea o undiță adusă de Rindow, pe care o lăsă în apă și prinse cu ea câțiva pești mari, pe care doctorul îi știa foarte buni la gust.

Fluviul făcea tocmai un cot ascuțit, când George scoase un țipăt ușor și arătă cu mâna spre malul stâng.

Ceea ce văzură camarazii îi înmărmuri de spaimă. Un Negru uriaș se lupta cu o tânără băștinașe, care, cu toate că se zbătea din răputeri, fu târâtă de el în desişul apropiat. Fata țipa cât o ținea gura și din cele ce înțelese doctorul, cerea ajutor.

— Repede la mal! strigă George cu însuflețire. Trebuie s-o scăpăm din ghearele ticălosului.

— Dacă doctorul spune că fata cerea ajutor, n-avem încotro – încuviință căpitanul – deși nu prea îmi place să mă amestec unde nu-mi fierbe oala. Or fi bărbat și nevastă și între ciocan și nicovală să nu te vâri niciodată. Acum, ce-o fi o fi! Haidem!

Camarazii începură să vâslească din răputeri spre mal. Barca în care se afla George, tatăl său, doctorul și Petre ajunse cea dintâi și tânărul George sări îndată pe uscat. Abia puse însă piciorul pe mal, că fu nevoit să sară în lături. O suliță țâșni din tufiș și trecu șuierând pe lângă el. Cât p-aci să-l nimerească pe doctor, care scoase un țipăt de spaimă. Deoarece sulița se izbi de coiful său colonial și i-l smulse din cap, aruncându-l de-a dreptul în apă.

Tânărul trase îndată revolverul din brâu și descărcă un glonț în tufișul din care pornise sulița. Se auzi un urlet de furie, apoi foșnet de frunze și pârâit de crengi, pe urmă nimic.

Firește că George vru s-o ia la fugă într-acolo, dar tatăl său îl opri, spunându-i cu glas scăzut:

— Stai, băiatule, nu te pripi așa! S-ar putea să mai fie și alții ascunși în tufiș și s-o pățești rău de tot. Să mergem toți odată, poate că se sperie și se duc pe aici-n colo. Trebuie să evităm o luptă ce ar da loc la vărsări de sânge.

George își dădu seama de adevărul spuselor părintelui său și se potoli.

Camarazii săriră și ei din bărci și, după ce le priponiră, căpitanul hotărî astfel:

— Lotse și Kell, voi rămâneți pe loc! Luați însă bine seama, căci s-ar putea ca negrii să se întoarcă pe cărări necunoscute de noi și atunci veți avea de furcă să le țineți piept. Nu pregetați o clipă să vă slujiți de armele voastre! Cea mai mică șovăială sau nesocotință vă poate fi pierzania. Ați înțeles ce v-am spus?

În vremea asta Petre și George se îndreptară spre tufiș. Se cunoștea bine locul prin care negrul își târâse victima. Ramuri rupe, frunze călcate în picioare și o bucată de stambă din rochia feței erau cea mai bună dovadă că nu se înșelau.

— Cine știe de ce s-o fi făcut vinovată fata... murmură căpitanul, îngândurat. Oare n-ar fi mai bine să nu ne amestecăm, pentru a nu da de bucluc?

— În clipa aceea se auzi iar un țipăt deznădăjduit de femeie, de astădată mai îndepărtat și George strigă cu însuflețire:

— Nu, tată, nu putem îngădui o astfel de ticăloșie. M-aș simți părtașul lor dacă nu i-am veni nenorocitei în ajutor. Pe aici a târât-o negrul în tufiș, să ne luăm după el și cred că-l vom ajunge repede.

Cu aceste cuvinte intră în spărtura făcută de negru, ținând firește, armele pregătite. În stânga avea revolverul, iar în dreapta pumnalul minunat dăruit odinioară de Sanja, fiica prințului indian Ghasna. Piedeci mai avea în cale, pe care trebuia să le înlăture, mai ales mărăcinii, pe care îi reteza însă la iuțeală cu tăișul ascuțit al pumnalului.

Petre venea imediat după el, croind și el drum celorlalți camarazi. Puteau deci înainta repede și când se auzi iarăși țipătul fetei deznădăjduit al fetei, se aflau cu mult mai aproape de ea.

Dar pe când George se năpustea orbește, mânat numai de dorința s-o salveze, Petre nu slăbea din ochi desigurul din jurul său, știind bine că mai era pe acolo un negru, acela care aruncase sulița.

Înțelesese, după urletul lui că fusese rănit de glonțul tras de George. Se prea putea ca spaima prin care trecuse să-l fi pus pe fugă, dar tot așa de bine se putea ca dorul de

răzbunare să-l îndemne la un nou atac și să stea la pândă undeva pe-aici.

Se părea însă că negrului îi intrase frica în oase și ștersese putina într-adevăr.

Trecuseră vreo zece minute de când camarazii pătrunseseră în desiș și nimic nu se mișca. Petre pierduse oarecum teama și pășea acum fără grijă, deoarece pădurea, care se întindea într-o fâșie lată de-a lungul malului, începuse să se rărească. De unde să bănuiască el că tocmai într-un astfel de loc – unde desișul nu-i mai putea fi o piedecă – vicleanul negru stătea la pândă.

De aceea îi veni cam pe neașteptate ivirea unui negru uriaș de după un trunchi gros de copac și care se repezi fulgerător spre George. În mâna negrului sclipea un cuțit enorm; chipul tuciuriu părea al unui diavol, schimonosit de furie cum era, cu ochii scăpărători de mânie și dinții albi rânjiți, ca ai unei fiare de pradă.

Atât de neprevăzut fusese atacul încât George părea pierdut. Dar nu era pentru întâia oară când tânărul nostru se afla în primejdie. Fără să pregete o clipă sări atât de repede în lături, încât se ciocni de Petre care venea în spatele lui.

Pe dinaintea ochilor îi fulgeră tăișul ascuțit al cuțitului, dar negrul n-avu răgaz să-l repeadă în potrivnicul său, căci George i-o luă înainte.

Când detună împușcătura, Negrul scoase un urlet înfiorător și se prăbuși la pământ cu fața-n jos.

— Ia seama! strigă Petre tânărului, văzând că vrea să se aplece asupra negrului. Țsta e dat dracului, face pe mortul ca să-ți pună apoi mâna-n beregată.

Dar George văzuse gaura pe unde intrase glonțul în trup. Pătrunsese pe sub subțioara stângă și de acolo poate în inimă. Negrul trebuie să fi fost grav rănit, dacă nu chiar mort.

— Nu te teme, Petre, nu ne mai poate face nimic – răspunse tânărul, cu glas coborât – uită-te și tu! Hai să-l întoarcem, poate n-a murit încă și putem afla câte ceva de la el.

Întoarseră binișor trupul greu; doctorul Bertram se aplecă, îl cercetă repede, apoi zise, clătinând necăjit capul:

— Mai are numai câteva clipe de trăit. Nu cred să-și recapete cunoștința, dar o să încerc totuși.

Puse muribundului o sticlută cu amoniac sub nas și, într-adevăr, omul deschise ochii, se uită uluit în juru-i, apoi privirea i se aținti asupra lui George. Chipul i se schimonosi de furie, murmură printre horcăieli câteva cuvinte, ridică

amenințător pumnii spre el, încercă să se ridice, dar nu putut decât să scoată un țipăt și căzu îndărăt pe spate.

— S-a sfârșit! zise doctorul. Cel puțin nu s-a mai chinuit. În vorbele lui – care erau amenințări împotriva lui George – a pomenit și de unul „Mofo”, probabil căpetenia tribului său. Trebuie deci să fim foarte prevăzători de acum înainte. Poate că ai dumneata dreptate, căpitane și ar fi mai bine să nu ne amestecăm în treburile lor, încercând s-o salvăm pe fată.

În clipa aceea se auzi iar țipătul deznădăjduit al nenorocitei. George tresări și zise cu însuflețire:

— Nu cred că englezii ne-ar lua-o în nume de rău dacă împiedecăm pe negrii să-și facă dreptate după legile lor sălbatice.

— George are dreptate – încuviință căpitanul – m-aș mira să îndrăznească vreo secătură de căpetenie de-a lor să se atingă de noi. Eu, în orice caz, l-aș sfătui să se astâmpere și nici să nu încerce.

George o și luase înainte, urmat, firește, de credinciosul său Petre. Camarazii nu se lăsară mai prejos.

Merseră vreo zece minute și se pomeniră deodată în fața unei câmpii întinse, cu iarba înaltă și tufe pe alocuri.

George văzu la vreo sută cincizeci de metri înaintea lui pe negrul acela uriaș ducând pe umeri o femeie și alergând cât îl țineau picioarele. Oricât era negrul de voinic, pesemne că povara de pe umeri tot îl stingherea la mers, căci George care îl urmărea în goană, băgă de seamă că depărtarea dintre ei scade simțitor.

Fata părea leșinată. Partea de sus a trupului atârna peste umărul Negrului și se bălăbănea la fiecă pas.

I-ar fi fost lesne lui George – care se afla acum numai la vreo sută de metri de ei – să se oprească și să tragă. Cu un singur glonț în pulpa Negrului nu i-ar fi fost greu să-l trântescă jos, dar se temea să nu nimerească fata, ale cărei brațe atârnavă aproape până la pământ și ocroteau astfel picioarele răpitorului ei.

Cei doi camarazi se apropiau din ce în ce de uriașul negru și prada lui. George tocmai chibzuia dacă n-ar fi bine să-l și atace, când negrul păru să bănuiască cum că e urmărit, căci întoarse capul și, văzându-i îndărătul lui, lăsă prada jos și se piti în iarba înaltă.

George se afla acum în mare încurcătură. Văzuse că băștinașul avea în mână o suliță, ceea ce putea fi o armă primejdioasă în mâna lui dibace. Și-apoi nu putea trage în el, deoarece negrul își făcuse scut din trupul femeii și tânărul se temea să n-o nimerească.

Așteptă până ce veniră și ceilalți și le zise:

— Să-l împresurăm pe negru din toate părțile și va trebui să se predea de bunăvoie. Ca să fugă nu-i va fi cu putință, deoarece putem trage atunci din lături. Cum ți se pare planul meu, tată?

— Foarte bun, dragul meu. Tu cu Petre și Kard luați-o pe stânga, eu cu doctorul vom coti spre dreapta. Nu e nevoie să ne depărtăm prea mult, fiindcă dacă încearcă să se scoale ca să arunce sulița, avem cel mai bun prilej să-l punem cu botul pe labe, cu câteva gloanțe. Vă atrag încă odată atenția să nu șovăiți o clipă!

Camarazii se puseră îndată în mișcare. Nu trebuiau să dea răgaz negrului să pună la cale vreun vicleșug. Se mai temeau, de asemenea, ca să nu omoare fata, pentru a-i închide gura pe vecie.

Kard și un marinar se îndreptară spre locul unde se pitise Negrul, pe când George și tatăl său – după ce făcură un mic ocol de vreo șaptezeci de metri – porniră încet înapoi. Pe dreapta și pe stânga locului unde se ascunsese negrul păzeau Petre și doctorul.

O cale se scăpare n-avea și camarazii se apropiau tot mai mult. George, care le-o luase înainte, firește, nu slăbea din ochi locul cu pricina, unde negrul se pitise după trupul fetei leșinate. Trebuia să fie și acum tot acolo, nu se putea să se fi furișat mai departe, în vreme ce îl împresurau ei. Totuși, nu zărea de fel cele două trupuri. În cele din urmă se opri și strigă tatălui său, care se afla la vreo zece pași de el:

— Nu știu ce să fie asta, dar nu-i văd deloc, deși dâra pe care a făcut-o în iarbă se sfârșește la zece metri înaintea noastră. Ba se cunoaște chiar bine și locul unde a trântit fata jos și s-a ghemuit lângă ea. Și cu toate astea nu sunt. Hm... ciudat!

— Foarte ciudat, într-adevăr – încuviință căpitanul – dar n-are nici un rost să ne batem capul cu asta, trebuie să ne ducem să vedem mai de aproape cum stau lucrurile.

Când George vru să plece, căpitanul îi strigă însă din urmă:

— Ia seama, mă tem să nu fie vreun vicleșug la mijloc! Negrul a dispărut brusc cu fata, deci trebuie să se afle tot aici. Să avem armele pregătite și să tragem fără șovăială, dacă se va ivi ceva ce ne-ar da de bănuț. Așa, acum la drum!

Camarazii păseau cu mare băgare de seamă, strângând cercul din jurul locului pe unde dispăruse negrul. Zadarnic se uitau ei cu încordare în toate părțile, nimic nu se vedea. Când fură însă numai la câțiva pași de locul cu pricina, dădură de o

gaură mare în pământ. Pesemne că vreun animal își făcuse acolo vizuina. George se aplecă peste marginea groapei și după ce privi mai bine, strigă camarazilor:

— Aici e! Se văd bine urmele. A târât-o și pe biata fată după el. Ce e de făcut? N-ar avea nici un rost să-l urmărim, fiindcă mai mult ca sigur că s-a pus la adăpost îndărătul trupului ei.

— Ce-ar fi să-l afumăm nițel? Își dădu cu părerea Petre.

Căpitanul se împotrivi, zicând:

— Nu, Petre, căci atunci am înăbuși mai întâi fata și asta nu vreau. Și-apoi, cred că gaura e părăsită de mult, ba îmi vine chiar să cred că a fost mărită de mână omenească. Poate că se întinde până departe sub pământ și n-ar fi de mirare să dăm de vreun bucluc. Eu sunt de părere să coborâm și să... Ei George, ce atâta grabă? Încotro ai pornit-o?

— După negru – răspunse tânărul, care se și lăsase în genunchi la marginea groapei – nu te teme, voi fi cu băgare de seamă. Cu sulița lui nu poate face nimic împotriva revolverului meu. În afară de asta o s-aprind și lampa mea de buzunar.

— Ei, știu eu c-ar fi zadarnic să te opresc, tot nu m-ai asculta – zise căpitanul zâmbind – dar să meargă și Petre cu tine. Fiți însă prevăzători, cine știe ce viclesuguri se ascund în groapa asta.

George nu mai auzi cuvintele din urmă. Cu arma în mână dreaptă și lampa în cea stângă se vârâse binișor în groapa destul de încăpătoare, în care ar fi putut merge chiar în patru labe.

Clina era destul de dreaptă. George auzise că porcii sălbateci (un fel de mistreți) se ascund în vizuina lor când sunt urmăriți și zâmbi fără voie gândindu-se ce-ar zise Negrul, când s-ar pomeni deodată în fața unei astfel de fiare primejdioase. Își spuse însă că Negrul trebuie să fi știut dinainte că vizuina e părăsită de mult, altfel n-ar fi îndrăznit să intre de bunăvoie în bârlogul ei.

Spre marea lui mirare George băgă de seamă că hruba se prelungea. Forma acum un fel de gang care ducea de-a dreptul în adânc. Se cunoștea bine că fusese făcut de mână omenească, o fiară nu l-ar fi putut netezi atât de bine.

Îl cuprinse îngrijorarea. Oare ce-l aștepta la capătul gangului? Să fie aici ascunzătoarea celor doi negri, din care unul fusese împușcat de el? Nu cumva fuseseră izgoniți de tribul lor și-și găsiseră adăpost aici, în fundul pământului? Știa ei deci de ce răpiseră fata; aveau unde s-o ducă. Sau

poate că hruba asta era adăpostul unei bande întregi și atunci primejdia era cu atât mai mare.

Ascultă cu încordare, dar nu se auzea nimic ce i-ar fi putut da de bănuît.

Apucase să se târască vreo treizeci de metri, când dădu deodată de un gang lăaturalnic, care pornea spre stânga. Se opri și șopti lui Petre:

— Ce ne facem acum? Gangul ăsta pare să ducă tot mai adânc în câmpie. Tu ce părere ai, Petre?

II ORAȘUL SUBPĂMÂNTEAN

URIAȘUL RĂMASE CÂTEVA CLIPE ULUIT, apoi răspunse. După puțină șovăială:

— Ce-ar fi să ne despărțim? Dumneata ia-o drept înainte, iar eu o să vă ce e cu gangul ăsta din stânga. Dar să te întorci iar aici și să mă aștepți.

— Nu, Petre, nu se poate! se împotrivi tânărul. Tu stai pe loc și mă duc eu să cercetez gangul celălalt. Spune-i și tatei cum stau lucrurile, când va veni încoace.

Și până a avea timp Petre să-i răspundă, George dispăru în gangul din stânga. Se târâse cam vreo zece metri, când auzi un zgomot înăbușit, care părea să vină de deasupra lui. Erau țipete și bubuituri, dar când stătu să asculte mai bine, nu mai auzi nimic.

Să li se fi întâmplat oare ceva camarazilor? Poate celor din urmă, care vroiau să intre în gang? Chiar așa să fie, tot nu le putea fi de ajutor în clipele acestea și-și zise că sunt ceilalți și Petre acolo pentru așa ceva.

Ne mai auzind apoi nimic, porni să se târască mai departe.

Gangul se înalță din ce în ce mai mult. Putu să meargă câțva timp în brânci, apoi să se ridice în picioare și să înainteze acum aplecat de mijloc.

Deodată se opri uluit; văzu că pereții gangului erau făcuți din lut bine netezit. La una ca asta nu s-ar fi așteptat. S-ar fi părut că se afla aici, sub câmpia întinsă, în adâncul pământului, un oraș vechi.

Își aduse aminte de Cinder, străvechiul oraș de lut din țara Husa, despre care îi vorbise odată doctorul Bertram, ba îi arătase chiar niște fotografii. Acolo domnește și azi un sultan, iar vechile veșminte în cusături bogate și mânerele iataganelor dovedesc vechea cultură a Bizanțului în inima Africii. Să fi existat și aici odinioară un astfel de oraș de lut, care a fost acoperit cu timpul de nisipul adus de vânturi, sau înecat de apa fluviului Rufigi? Ar însemna atunci că făcuse o descoperire de mare însemnătate culturală. Poate că va descoperi aici comori despre care omenirea habar n-are. Dacă lucrurile stau într-adevăr astfel, ar fi foarte primejdios pentru el să mai înainteze, căci negrul care a răpit fata îl poate pândi din vreun ascunziș pe care nici nu-l bănuiește el, George, deoarece individul trebuie să cunoască bine fiecare locșor al orașului acesta misterios.

N-ar fi oare mai bine să se întoarcă și să se sfătuiască cu ceilalți camarazi ce e de făcut? Poate că va fi nevoie să se

ducă să cerceteze – câte doi – cele trei ganguri. Trebuiau să dea în cele din urmă de negru și fata răpită de el.

Tocmai vroia să pornească îndărăt, când i se păru că aude un zgomot care de repetă. Semăna a gemete și suspine omenești.

George nu mai stătu să pregete, gândindu-se că o făptură omenească e în primejdie și suferă. Trebuia neapărat să-i vie în ajutor.

Încet dar cu băgare de seamă pași mai departe. Deodată văzu pe stânga, în peretele de lut, o adâncitură, care se cunoștea că fusese cândva intrarea unei case. Acum era acoperită cu o împletitură deasă de nuiele. Două crengi groase de lemn tare puse de-a curmezișul înțepeneau ușa.

Oricât de șubredă părea ușa aceasta, era poate mai trainică decât una de scânduri. Din astfel de împletituri fac vânătorii cuști pentru animalele sălbatece și nici chiar leii nu le pot sfărâma. George se apropia de această ușă ciudată și ascultă cu încordare.

Lumina lămpii lui de buzunar pătrunse printre crăpăturile înguste și gemetele încetară deodată. După câteva clipe tânărul întreabă în șoaptă:

— Cine e acolo?

Vorbise englezește și, spre marea lui bucurie i se răspunse în aceeași limbă, deși destul de stâlcită:

— Njanda este... oh.... Ajută la mine dacă om bun...

Pe George îi străbătu un fior. Așa dar dăduse în sfârșit de fata răpită. N-avea decât s-o scoată de acolo și să plece repede din acest oraș misterios, pe urmă vor ști ei, camarazii, s-ajungă nevătămați la mal.

Suci în grabă craca groasă de deasupra, legată la mijloc de ușă cu o frânghie și o scoase din loc. Lumină apoi prin deschizătură înăuntru și văzu o încăpere întunecoasă, în care stătea fata cu mâinile încrucișate pe piept și-l privea cu spaimă.

— Ieși repede de acolo, frații mei ne așteaptă sus! îi șopti el. Nu ți se va mai întâmpla nimic, nu te teme. Hai grăbește-te – ce mai stai?

Dar fata răspunse cu frică:

— Vai, masser, noi și așa pierduți. Mofo stăpân aici, el duh rău ca și oamenii săi. Njanda trebuie supună lui.

— Nu vorbi prostii! se răsti George. Nu ne temem noi de duhuri de astea; pe unul l-am și împușcat. Haidem repede, până nu se întorc.

Fata făcu un pas spre ușă, dar în aceeași clipă se auziră pașii mai multor inși pe gang. I-ar fi fost lesne lui George să-

i ție în loc cu câteva gloanțe bine ținute, dar se temea ca detunăturile să nu atragă și pe ceilalți locuitori ai misteriosului oraș. Era mai bine să aștepte până ce se vor îndepărta, să se ia apoi după ei și să-i încolțească între două focuri, deoarece Petre va ști el să-i întâmpine cum se cuvine.

Îndată ce auzise zgomotul stinsese lampa, apoi, trăgând mai bine ușa în afară, se strecură în încăpere și o închise la loc.

— Nu mișca până ce nu se vor îndepărta! șopti el fetei, care și așa amuțise și înlemnise de spaimă.

George ascultă cu încordare, încercând să vadă printr-o crăpătură, ce se petrece în gang. Dar ceilalți negri, pe care Njanda îi numise „duhuri rele”, veneau prin întunec. Pesemne că ochii lor se deprinseseră de mult cu bezna care domnea în orașul acesta din măruntaiele pământului.

Pe când își spunea el așa, băgă de seamă că în gang era totuși o lumină nesigură. De la intrare nu putea să fie, era mult prea departe, așa dar orașul trebuia să aibă puțuri care dădeau în afară și prin care pătrundea lumina și se primenea aerul în același timp.

Negrii se opriră în dreptul ușii. George încremeni aproape de spaimă. Pe cât putu desluși prin întunec, erau mai toți voinici ca niște uriași. Poate că se înșela și numai umbrele lor îi arăta ușa, dar cel pe care-l împușcase și răpitorul fetei erau tot atât de voinici. O luptă corp la corp ar fi fost din cale-afară de primejdioasă.

Vorbeau pe șoptite între ei, dar George nu pricepu ce-și spun. Pe urmă șase din ei plecară, dar cel de-al șaptelea rămase pe loc.

Nu-i rămânea deci altceva de făcut decât să-l înlăture, ca să poată alerga în ajutorul lui Petre.

Tocmai vroia să deschidă binișor ușa, când fata îl trase de acolo și-i șopti în ureche:

— Masser, ziceau că au prins pe ceilalți masseri și acum caută masser tânăr. Rămâie masser aici unde mai sigur.

— Nu, Njanda – răspunse tot în șoaptă tânărul – trebuie să mă duc să-mi salvez tovarășii. Cunoști cărările prin orașul acesta de sub pământ?

Fata se cutremură, străbătută de un fior și zise abia stăpânindu-și plânsul:

— Nimeni din sat nu știe cum e sat al duhurilor rele. Nici una din fetele răpite nu s-a mai întors și Njanda știe că nici ea n-o să se mai întoarcă. Mbungu, tata, tare mâhnit, el stăpân în sat la noi.

— Tocmai fiindcă e căpetenie, o să încerc toate mijloacele să te scap – caută s-o mângâie George.

Ea însă răspunse printre suspine:

— Mbungu știe că Njanda nu mai întoarce. El știe că Mofo duh fratele lui care pierit de mult, de mult de tot. Fost văzut cum luat pe Bianga, nevasta a doua a lui, când ea dus la apă la râu. El mort de mult aici.

— Aha! făcu George pricepând acum cum stau lucrurile. Mofo era fratele cel mai mic al tatălui tău, de aceea nu i s-a dat lui domnia. A venit atunci aici în orașul acesta subpământean și le-a făcut o nouă împărăție, unde e mai puternic și mai de temut decât tatăl tău pe pământ. Mare pișicher! Ascultă Njanda: Nu există duhuri rele. Mofo a găsit un oraș vechi acoperit cândva de apă, care s-au retras apoi și împreună cu alți ticăloși de felul lui fură fete și neveste din satul vostru și le aduce aici. Nu e așa că ai vrea să te întorci la tatăl tău? Tovarășii mei au căzut pesemne în mâinile lor, dar eu o să-i scap. Știi cam câte „duhuri rele”... Vreau să spun câți oameni are Mofo cu el?

— Mai mulți decât degete la amândouă mâinile. Noi văzut pe ei noapte cu lună jucând la margine sat și speriat tare.

George fu cât p-aci să izbucnească în râs, dar își aduse aminte că în dreptul ușii se afla un paznic și se stăpâni. Acest Mofo era într-adevăr un om foarte șiret. Știa cum să vâre groaza în locuitorii satului, care credeau că morții vin noaptea ca strigoi și dansează la lumina lunii.

— Liniștește-te! zise tânărul fetei, care tremura ca varga. Mofo trăiește și e foarte primejdios. Îi vom veni însă noi de hac. Acum trebuie să te întorci la tatăl tău și să-i spui că eu te-am scăpat, poate mă va ajuta să-mi salvez tovarășii. Aha, pare că au dat de Petre...

Două împușcături detunară și două răcnete de durere dovedeau că Uriașul nimerise în plin. Urmară însă urlate de furie scoase de mai multe piepturi, amestecate cu înjurăturile lui Petre. Așa dar lucrurile ajunseseră la o luptă dârză între negri și Uriaș.

George ar fi alergat bucuros în ajutorul camaradului său, dar ar fi trebuit mai întâi să înlăture pe paznic și în vremea asta s-ar fi putut ivi alți oameni de-ai lui Mofo. Nu, nu, aici se cerea deșteptăciune și șiretenie europeană, pentru a-l pune pe „duh” cu botul pe labe.

Se părea că Petre fusese învins căci se auziră iar pași apropiindu-se și bodogănelile uriașului camarad care înjura de zor pe „afurisiții ăia de diavoli negri”. După glas, George înțelese că Petre nu fusese rănit. Îi auzi trecând prin dreptul

ușii, apoi îndepărtându-se. Paznicul însă nu se clintise de la locul lui. Trebuia deci să-l înlăture cu orice preț. Șopti fetei:

— Njanda, eu mă duc să-l amețesc pe cel de la ușă. Tu nu te mișca de aici până mă întorc. Voi veni să te iau ca să te duc la tatăl tău, pe urmă ne vom întoarce cu războinici de-ai lui ca să-l prindem pe Mofo și pe tovarășii săi.

— Masser, nimeni ni vine cu tine, frică la toți de Mofo, trebuie mergi singur.

— Hm... atunci n-are nici un rost să mă duc cu tine în sat. Stai aici și așteaptă-mă până îmi salvez tovarășii. Nu-ți fie frică, mă întorc negreșit.

— O, masser, Njanda vine cu tine, nu rămâne singură aici – se rugă fata.

— Bine, te iau, dar să-mi făgăduiești că o să fii cuminte și nu o să te sperii de ce vei vedea și auzi și o să taci mâlc. Să știi însă că dacă ții sau n-ascuți de ce-ți voi spune eu, suntem pierduți.

— Njanda fie cuminte și ascultă – făgădui ea.

Deși nu se prea încredea în făgăduiala ei, George se hotărî totuși s-o ia cu el. Deocamdată trebuia pus cu botul pe labe paznicul.

Se apropie de ușă și vru să-l ia pe neașteptate și să-l pocnească cu patul revolverului în tâmplă. Când s-o deschidă însă, se auzi un scârțâit. Se trase repede îndărăt și șopti fetei:

— Njanda, pune-te pe plâns, ca să nu se audă scârțâitul ușii și ține-te după mine!

Fata îl ascultă. George, cu lampa în mâna stângă și revolverul în dreapta, crăpă ușa atât cât să se poată strecura un om prin ea. Se apropie binișor de paznic, acre stătea cu spatele la el. Când fu numai la un pas, aprinse lampa. La lumina care țâșni, negrul tresări și vru să întoarcă repede capul.

Atât aștepta și George. Îl pocni cu patul armei în cap și negrul se prăbuși cu o bufnitură la pământ. Deși nu avea timp de pierdut, tânărul nu uită să-și ia măsurile trebuincioase. Puse lampa jos, scoase din buzunar ghemul de sfoară, legă zdravăn pe paznic și-i vârî un căluș în gură. Când fu gata, auzi din depărtare un zgomot ciudat care se asemana cu bătăi de tobă.

Njanda începu să tremure și zise cu glas stins:

— Masser, asta face duhuri rele. Noi auzim noaptea când fură ele o fată din sat. Mai bine întoarcem, masser...

— Prostii! făcu George necăjit și o apucă de mână. Nu sunt duhuri ci oameni în carne și oase. Bătăile de tobă trebuie să însemne altceva. Poate că hotărâsc de soarta

tovarășilor mei. Acum haidem, dar să nu țipi că te las singură aici.

Amenințarea folosi, căci fata șopti, înspăimântată:

— Masser, Njanda nu țipă, masser nu fie supărat, nu lasă pe Njanda aici...

Și deși George o luase la picior, fata se ținea după el voinicește.

Zgomotul se auzea tot mai deslușit. Erau într-adevăr bătăi de tobă.

Atâta timp cât ținea zgomotul acesta nu era nevoie să ia prea multe măsuri de prevedere, așa că putea înainta destul de repede. Era și foarte îngrijorat de soarta camarazilor. Mofo și oamenii săi se vor fi temând de vreo năvală, de aceea trebuiau să sfârșească repede cu ei.

Deodată zări în depărtare o lumină, care pâlpâia ciudat. Acolo se vor fi adunat negrii în jurul unui foc, ca să judece pe prizonieri. Trebuia să se grăbească pentru a nu sosi prea târziu.

Iuți pasul, târând după el pe fată, care începuse să șovăie:

— Să nu te sperii de ce vei vrea și, mai ales, să nu țipi, altminteri ești pierdută – îi șopti el – gândește-te că te voi duce îndărăt la tatăl tău ca să te măriți cu cine ți-e drag.

Cuvintele acestea făcură minuni, căci fata alerga acum în rând cu el.

Se aflau cam la vreo cincizeci de metri de lumina focului, când tobele încetară. George se opri și auzi un glas mânios răcnind într-o englezească stâlcită:

— Voi nu vreți spuneți ce căutați aici? O să ardem la voi ca să dezlegăm limba. Hai, vorbiți repede!

Căpitanul Farrow răspunse foarte liniștit:

— Nu ne speriem noi de amenințările tale, să știi. Ce căutăm aici vrei să afli? Am văzut cum ați răpit o fată și vrem s-o scăpăm din ghearele voastre.

— Și căzut voi singuri în cursă – hohoti batjocoritor glasul pe care George îl recunoscuse îndată că e al lui Mofo – nu scăpat fata și trebuie muriți voi numaidecât.

— Numai să nu te căiești pe urmă – zise căpitanul amenințător – noi nu suntem singuri și oricât de pitiți ați fi voi aici în pământ, frații mei tot vă vor găsi și vă vor ucide fără milă. Nu veți muri însă de o moarte repede, ci încetul cu încetul.

George nu înțelegea pentru ce tatăl său întărâta și mai mult pe negru cu aceste amenințări, dar îl auzi îndată pe Mofo răspunzând:

— Și voi moare încet. Moarte rea cum nu mai murit om până acum. Trimit s-aducă fata și voi vede cum omorâm la ea. Tot așa facem pe urmă cu voi.

Așa dar căpitanul vroise numai să câștige timp prin amenințările lui și izbutise pe deplin. George își dădu seamă îndată că acum se afla el în mare primejdie, deoarece cel puțin unul din negri va veni să ia fata. Și chiar numai unul să fie, tot era greu să-l amuțească fără zgomot.

Lumina focului ajungea până în gang, așa că nu se putea să nu-l vadă negrul înainte de-a apuca el să-l pocnească în frunte cu patul revolverului. Nu-i rămânea deci altceva de făcut decât să se dea îndărăt în întuneric. Trase repede după el pe Njanda, care începuse iar să tremure de frică.

III O ELIBERARE PRIMEJDIOASĂ

NU ERA DE MIRARE CĂ FATĂ e din nou atât de înspăimântată, căci își dăduse seamă că n-are de-a face cu duhuri rele, auzise însă din gura lui Mofo ce soartă grozavă îi e hărăzită. Totuși, îl urmă fără împotrivire pe George: bănuia poate că tânărul o va scoate pe altă cale din primejdiosul oraș în care se afla.

Pe când dibuia prin întunecate pereții gangului, George dădu iar de o adâncitură care părea să fie firida unei uși.

Intră îndată în firidă, trăgând pe Njanda după el și-i șopti:

— Stai liniștită și nu crâcni! Trebuie să-l amețesc pe omul care va veni să te ia și dacă țipi suntem pierduți amândoi.

Apucă lampa în mâna stângă, cu dreapta ținând revolverul de țeavă și așteptă. Negrul se apropia. Lumina lămpii țâșni și o izbitură cu patul pistolului în tâmplă dată cu putere de George, îl făcu să se prăbușească cu o bufnitură înăbușită la pământ. Îl legă la repezeală, îi puse un căluș în gură, deschise binișor ușa împletită și-l trase înăuntru. În clipa aceea se auzi în spatele lui un geamăt dureros. Se întoarse și văzu o femeie tânără care se uita cu ochii holbați de spaimă la el.

Alt necaz acum! Ce să se facă cu două femei pe cap? Și dacă aceasta de-a doua nu va fi atât de curajoasă și înțelegătoare cum e cealaltă, dă de bucluc.

Deodată se simți împins la o parte, Njanda trecu pe lângă el și, repezindu-se la femeie, o cuprinse de gât și începu să-i vorbească încet dar cu mare însuflețire. Femeia se porni pe plâns, dar George înțelese îndată că era un plâns de bucurie.

Njanda se întoarse acum spre el și-i spuse veselă:

— Masser, asta Bianga, nevasta a doua a tatii. Vrea vie cu noi și o să fie liniștită, nu supere la tine.

— Bine, să vie, numai să fie cuminte. Eram mai bucuros să stea aici până ce-mi voi fi salvat tovarășii.

Njanda îl asigură însă că nu-i va cășuna nici o supărare și se hotărî s-o ia și pe ea.

Când George vru să aducă și armele în încăpere, Bianga șopti ceva Njandei care tălmăci tânărului vorbele ei:

— Masser, dă-ne și nouă sulite și cuțite ca să ne putem apăra dacă Mofo cu ai lui atacă pe noi. Bianga spus la mine că Mofo om adevărat, nu duh cum crezut până acum.

— Luați ce vă trebuie! răspunse George, bucuros, știind că și femeile negrilor se pricep să mânuiască sulita și cuțitul.

Dacă lucrurile vor ajunge într-adevăr la o luptă, aceste două femei îi pot fi chiar de mare ajutor.

Închise repede ușa încăperii și porni iar pe gang, urmat de ele. Când zări din depărtare lumină, șopti Njandei:

— Tu ia-o înainte, ca să creadă Mofo că omul trimis să te aducă vine din urmă. Să nu-ți fie frică, eu sunt îndărătul tău și te voi ocroti. Ține însă la spate mâna în care ai cuțitul, să nu-l vadă el și să prindă bănuieli.

Njanda îl asigură că acum nu-i mai e frică de fel și trecu înaintea lui George, acoperindu-l aproape cu trupul ei voinic.

Tânărul nu știa încă nici el singur ce avea să facă. Înaintea lui erau cel puțin douăzeci de negri și în revolvere avea numai paisprezece gloanțe. Se bizuia însă pe spaima din primul moment a lui Mofo și a celorlalți. Plănuia ca înainte de toate să-și elibereze camarazii și lucrul acesta îl puteau face tot atât de bine cele două femei De aceea șopti Njandei:

— Njanda, când îi vei vedea pe frații mei, aleargă la ei și taie-le legăturile! Dar repede, ai înțeles? Spune-i Biangăi să facă la fel, eu o să-i dau pumnalul meu. Vezi însă să nu mi-l piardă.

George se opri în loc și Njanda șopti celeilalte ce hotărâse salvatorul lor, apoi porniră mai departe. Din ce se apropiau de foc, din ce George părea tot mai agitat. Dacă negrii aveau arme de foc, situația era într-adevăr din cale-afară de primejdioasă.

Deodată ajunse până la el glasul lui Mofo, care descria prizonierilor felul grozav al morții care-i aștepta. Se înfioră fără voie. Se aplecă pentru a nu fi văzut. Încă trei, apoi doi pași îl mai despărteau de intrarea în încăperea mare în care ardea focul. Vârâse lampa în buzunar și în stânga ținea revolverul.

Acum putea desluși bine ce se petrece înăuntru. Aici trebuie să fi fost odinioară sala tronului a vechilor domnitori, încăperea era mare, tavanul înalt, susținut de stâlpi ciopliți cu meșteșug, iar pe alocurea vopseaua nu se ștersese încă de tot.

George n-avea însă acum timp să admire aceste urme ale unei vechi culturi în inima pământului, căci își văzu camarazii legați de niște stâlpi care formau un semicerc. Dintr-o aruncătură de ochi zări că aveau încă la ei armele și șopti Njandei:

— Taie repede legăturile celui mai apropiat! Nu te teme, te apăr eu.

Fata se strecură ca o pisică și într-o clipită tăia funia cu care era legat Petre. Abia acum o zări negrul uriaș care stătea

în fața căpitanului și cu chipul schimonosit de furie îl amenința cu mii de morți, una mai grozavă decât cealaltă.

Scoase un răcnet turbat, smuci cuțitul din brâu și se năpusti spre fată. George ridică fulgerător revolverul, dar înainte de-a apuca să apese pe trăgaci, ceva sclipitor zbură vâjâind pe lângă el; cu mirare și spaimă văzu o sulită cu tăișul ascuțit, care tăiase beregata lui Mofo. Bianga se răzbunase...

Tot atât de sprintenă trecu pe lângă George spre ceilalți prizonieri. Abia acum se dezmeticiră negrii. Se repeziră cu răcnete de furie spre ei, dar armele lui George detunară în aceeași clipă și cei din față se prăbușiră urlând de durere, căci tânărul țintea numai picioarele, pentru a-i scoate din luptă. Nevrând să facă moarte de om.

Patru din ei căzură; ceilalți se opriseră îngroziți; dar când văzură că aveau de-a face numai cu un singur dușman se năpustiră spre el. Iarăși detună arma lui și încă trei căzură, ceea ce îi înfurie și mai mult pe ceilalți.

Situația lui George devenea tot mai primejdioasă, dar deodată se auziră alte împușcături mult mai necruțătoare ca ale lui. Era Petre care nimerea în plin – după cum înțelese din răcnetele de moarte ale celor împușcați. Aproape îndată armele căpitanului își făcură și ele datoria.

Negrii rămași teferi vrură s-o ia la fugă, cădeau însă secerați de gloanțele camarazilor liberi acum. Numai doi izbutiră să se facă nevăzuți.

— După ei! strigă George, dar căpitanul se împotrivi, zicând în grabă:

— Nu, George, să ne astâmpărăm, deoarece nu știm ce primejdii ne mai pot aștepta aici, în orașul acesta misterios. Mai bine să ne întoarcem pe drumul pe care ai venit tu încoace. Pe noi ne-au târât prin altă parte. Am trecut chiar pe lângă un lac care se află mai adânc în câmpie. Mă tem că apa aceasta e în oarecare legătură cu o primejdie pe care nu o cunoaștem. De aceea sunt de părere să n-o luăm pe acolo.

În vreme ce vorbeau ei, femeile tăiaseră legăturile celorlalți camarazi. George zise acum Njandei:

— Întreabă pe Bianga dacă se mai află și alți prizonieri pe aici.

Răspunsul îl umplu de groază; căci Bianga povesti cu glas înăbușit de furie și durere, că toate fetele și femeile răpite fuseseră date, după câțva timp, hrană crocodililor care mișunau în lacul din apropiere.

Lui George îi fu ciudă că cruțase pe ticăloșii aceia și mai că ar fi împușcat în momentul acela pe răniți, dar deodată

auzi un zgomot ciudat, un fel de vâjâit care se apropia din ce în ce.

— Să ieșim repede de aici! strigă căpitanul. Cei doi negri care ne-au scăpat vor fi deschis vreun stăvilă și apa de revarsă sub pământ, aducând odată cu puhoiul droaia de crocodili. Repede, altfel suntem pierduți!

O luară la fugă pe gang. George întoarse odată capul și se speria de ce văzu: apa năvălea cu furie și, cu ea, probabil crocodilii.

— Iute, iute! răcni el celorlalți.

În aceeași clipă o văzu poticnindu-se pe Njanda, care alerga înaintea lui. Vru s-o ridice, dar fata zise gemând:

— Eu nu poate merge, doare picior tare...

Pesemne că-și scrântise glezna în cădere. În împrejurările de față situația era foarte primejdioasă, căci cu fiecă clipă puhoiul creștea. Dar nici nu o putea lăsa pe biata fată în voia sorții. Îl strigă pe Petre, care veni în fugă și o ridică în spinare, ca pe un copil.

Alergau cu toți cât le îngăduia picioarele, dar apa îi ajungea din urmă. Gangul se făcea din ce în ce mai scund și trebuiau să înainteze în patru labe. În sfârșit, ajunseră la lumina zilei.

Toți răsuflară ușurați și căpitanul zise camarazilor.

— Acum să ducem pe Njanda și Bianga în sat, pe urmă să ne întoarcem pe fluviu. Din nenorocire câțiva negri ne-au scăpat și pot deveni primejdioși camarazilor rămași de pază.

IV FUGĂ DIN FAȚA MORȚII

NJANDA LE SPUSE CĂ SATUL EI se afla la o depărtare de vreo jumătate de ceas.

Camarazii o luară la picior. Atâta vreme cât femeile salvate nu se aflau pe deplin în siguranță, socoteau că nu-și făcuseră pe deplin datoria. Poate că le pândeau negrii scăpați cu fuga și le-ar fi ucis îndată fără milă. Se mai putea de asemenea să-și închipuie că atât femeile cât și camarazii din cetatea subpământeană fuseseră ajunși de puhoi și sfâșiați de crocodili și vor alerga la cei doi camarazi rămași pe mal ca să-i ucidă.

Pe Njanda o purtau în brațe când Petre când Kard, cu schimbul. În cele din urmă dădură de țarinile locuitorilor. Un negru voinic le ieși în cale cu sulița întinsă. Îi privi uluit câteva clipe, apoi se cutremură și cu un răcnet se repezi la Petre care o ținea pe Njanda în brațe.

— Rujo! strigă fata cu bucurie.

Negrul i-o smulse din brațe și începu să țină cu ea ca un nebun, cântând cât îl ținea gura.

Camarazii îl priveau zâmbind. După ce se potoli, Njanda începu să-i vorbească cu însuflețire. Tânărul negru se apropia de căpitan și-l zise într-o englezească destul de bună:

— Masseri, ați salvat-o pe Njanda, logodnica mea. Rujo vă va sluji cu credință dându-și chiar viața pentru voi.

— Nu ne trebuie viața ta – răspunse căpitanul, zâmbind – suntem fericiți că am izbutit să ți-o redăm pe Njanda. Acum să ne duci îndată la căpetenia voastră, suntem foarte grăbiți.

Negrul se puse în fruntea convoiului și când ajunseră la cele dintâi colibe, scoase un răcnet asurzitor. Locuitorii se adunară pe locul liber din mijlocul satului. Printre ei se afla un negru mai în vârstă, ai cărui ochi luciră de bucurie când le văzu pe Njanda și Bianga. Le îmbrățișă pe amândouă, apoi le trimise acasă. Pe urmă zise în englezește căpitanului:

— Masseri, cum v-aș putea arăta recunoștința mea? Ne-ați scăpat satul de o mare pacoste și mie mi-ați făcut o bucurie nespusă.

— Au scăpat însă vreo câțiva oameni de-ai lui Mofo – răspunse căpitanul – mă tem că vor ucide pe cei doi camarazi ai noștri rămași la mal să păzească luntrile. Trebuie să ne duceți îndată acolo și te-am ruga să ne dai câțiva oameni de-ai tăi, ca să ne fie de ajutor în urmărirea fugarilor.

— Cum să nu. Cred că-i vom prinde repede. Viu și eu cu voi.

Dădu câteva porunci și imediat zece tineri negri voinici se alăturară de el. Printre ei se afla, firește și Rujo, logodnicul Njandei.

Se îndreptară cu toții spre fluviu și ajunseră repede în pădure. Când fură însă la locul unde lăsaseră pe negrul omorât, rămaseră încremeniți de mirare căci... mortul dispăruse!

— S-au întors aici și l-au dus în desiș. Să alergăm iute la mal, poate că ne-au și ucis camarazii! strigă îngrijorat George și porni în fugă urmat de ceilalți.

Poteca făcea acum o cotitură după un copac cu trunchiul gros. Tânărul se repezi după copac și cât p-aci să se ciocnească de un negru uriaș, care ținea un cuțit enorm în mână. Negrul rânjea diavolește, sigur de izbândă. Nu pusese însă la socoteală sprinteneala lui George. Acesta se aruncă fulgerător într-o tufă de măracini și smulse revolverul din brâu, gata să întâmpine cu gloanțe un al doilea atac al negrului.

Nu mai era însă nevoie. George nu știa că Rujo se afla îndărătul lui. Zări ceva sclipitor zburând prin aer și ucigașul se prăbuși horcăind la pământ. Sulița lui Rujo îi tăiasse beregata.

Tânărul ieși repede din măraciniș și tocmai chibzuia dacă n-ar fi bine să-și vestească prin câteva împușcături camarazii rămași pe mal, când auzi de acolo două detunături de armă, urmate de un răsunet înfiorător. O luară toți la goană într-acolo.

Firește că George o luase și de data asta înaintea celorlalți. Se afla la vreo treizeci de metri, când se opri auzind dintr-o tufă un geamăt înăbușit.

Fără să pregete se repezi la tufă, dădu crengile în lături și rămase o clipă înmărmurit de cele ce vedea. Deasupra lui Lose, unul din camarazi lăsați de pază la luntri, stătea aplecat un negru uriaș care îl ținea cu stânga de beregată iar cu dreapta, în care ținea un cuțit enorm, se pregătea să izbească.

Foșnetul pe care-l făcură crengile îl salvă însă de la o moarte sigură. Negrul întoarse capul și, la vederea lui George, sări în lături. Spre nenorocirea lui, George se încurcase în niște măracini și ar fi căzut el în locul camaradului său, dacă Rujo n-ar fi alergat și de data asta în ajutorul lui. Sulița fulgeră iar prin aer și străpunse pieptul dușmanului. George se ridică, gâfâind, de jos și întrebă îngrijorat:

— Lose, ce e cu Kell?

— A reușit să se salveze în ultimul moment, fugind cu una din bărci – răspunse marinarul, frecându-și beregata – eu mă dusesem pe uscat și după ce am izbutit să culc la pământ cu un glonț pe unul din negri, am fost înhățat pe la spate de cestălalt și târât în tufiș. Îți mulțumesc, domnule George că m-ai salvat.

— Nu mie, ci acestui viteaz Rujo, trebuie să-i mulțumim amândoi, căci m-a scăpat și pe mine în același timp de la moarte. Mai erau și alți Negri cu ceilalți? Pe trei i-am pus noi cu botul pe labe.

— Am văzut patru, așa că unul trebuie să se mai ație pe-aici pe-aproape – răspunse Lose, privind cu încordare în juru-i și ținând revolverul în mână.

— Lasă, nu te mai osteni degeaba, nu e el prost să vină singur în gura lupului! râse George. Avem oameni din sat care se pricep mai bine să-i adulmece urma. A, mi se pare că l-au și prins!

Din desişul apropiat se auzi larmă grozavă. Alergară într-acolo și văzură cum doi Negri se luptau dârz cu un al treilea. Unul din ei, care semăna aidoma cu Njanda, era rănit și în mare primejdie de-a fi biruit. George descărcă la repezeală un glonț și cel din urmă din banda lui Mofo căzu fulgerat la pământ.

Răsuflară cu toții ușurați. Trupul mortului fu azvârlit între tufe, apoi Rujo se întoarse spre George și-i zise:

— Masser, eu tare bucuros masser scăpat pe unul din noi, dar și mai bucuros adus la mine îndărăt Njanda.

— Lasă, Rujo și tu m-ai scăpat pe mine de două ori de la moarte. Acum să mergem la mal și după ce vom îmbuca ceva ne vom vedea de drum.

— Vai de mine, masseri nu mâncat încă? strigă negrul cu mirare. Rujo aduce la ei carne bună de antilopă.

Și până a apuca ei să spună ceva, Negrul dispăru în tufiș.

— N-aveam încotro, trebuie să primim – zise căpitanul râzând – sunt mulțumit că totul s-a sfârșit cu bine. Acum haidem să vedem ce e cu Kell.

Abia sfârși vorba și în luminiș se ivi marinarul, cu revolverul în mână, gata să tragă. Când îi recunosc, lăsă arma în jos și bâigui:

— Domnule căpitan, veneam în ajutorul camaradului meu Lose, dar mi se pare că nu mai e nevoie.

— Da, dragul meu – răspunse căpitanul, zâmbind – acum repede la bărci!

Porniră în grabă spre mal unde, spre marea lor bucurie, își găsiră amândouă bărcile în bună stare.

S-ar fi putut ca pescari în trecere pe acolo să le fi văzut și să le ia cu ei.

— Aș fi totuși bucuros să vină mai repede Rujo cu prânzul – zise căpitanul – tare aș vrea să ne depărtăm cât mai curând de locurile acestea neprielnice.

Câțiva flăcăi negri veniră aducând în două frigări mari doi pui de antilopă, pe care se apucară să-i frigă chiar pe mal, la două focuri aprinse în grabă.

În timp ce camarazii așteptau friptura gustoasă, George stătea cu Rujo și căpetenia pe mal și priveau cum curge apa la vale. Deodată se ivi, la nici optzeci de metri de ei, căpățâna enormă a unui hipopotam. Cășca să-și mute fălcile și deschisese botul, gata să înhațe o pradă. Tânărul se înfioră, aducându-și aminte de lupta pe care o dusesese cu un astfel de monstru pe bancul de nisip.

Brusc hipopotamul se lăsă iar la fund.

— Păcat că n-am pușca la mine! zise tânărul cu părere de rău. Ce mai pradă am fi avut!

— Masser fie mulțumit nu ucis duh rău al apei! făcu grav și cu glas coborât căpetenia. El târât mulți oameni din sat cu dânsul, când venit ia apă din rău. E un vrăjitor bătrân înecat de mult, de mult de tot.

Firește că George ciuli îndată urechile.

— Ce? strigă el cu însuflețire. Se aține mai de mult pe aici? Pentru ce nu i-ați făcut de petrecanie până acum? Aha, înțeleg! Îl luați drept un duh rău. Dar bine, Rujo și Mbogu, e un hipopotam ca toți hipopotamii, după cum Mofo era un om ca și noi. Lasă că vă scap eu îndată de ăsta.

— Masser, nu primejduiește la tine viața strigară cu spaimă negri. ăsta Guguna, duh bătrân vrăjitor. Tu moare dacă atinge la el.

— Hm, nu prea cred! făcu George zâmbind. Voi să-mi arătați numai locul unde se aține de obicei. O să vă scap eu de el cum v-am scăpat de Mofo și banda lui. Tot așa credeți și despre ei că sunt duhuri rele, nu oameni în carne și oase.

Cuvintele lui păreau să zdruncine nițel credința celor doi Negri, căci căpetenia zise:

— Poate ai dreptate, masser. Bine, noi arată la tine loc unde vine de obicei Guguna. El nu lipsește niciodată când întunecă.

George era și nu era bucuros de zăbava asta. Vroiau s-ajungă încă înainte de-a se înnopta la îmbucătura râului, dar poate că vor izbuti totuși s-o treacă până a nu se lumina de ziuă. Hotărî să vorbească numaidecât cu tatăl său în privința asta.

Căpitanul îl întâmpină însă cu zâmbetul pe buze. Văzuse și el hipopotamul și auzise ce vorbise George cu cei doi Negri.

— Bine, bine, băiete – îi zise el – știu ce vrei să-mi spui. Du-te și ucide hipopotamul! Vom pleca mai târziu. Mă tem însă că nu vom putea lua cu noi trofeul tău, căci dacă nu-l ucizi pe uscat îți scapă.

În apă se lasă repede la fund și iese abia după câteva ceasuri la suprafață.

— Lasă că vine el pe uscat, altminteri n-ar fi putut să-i înhațe pe bieții negri – răspunse tânărul – doar nu s-or fi dus ei chiar în râu să-și umple ulcioarele. Haidem! adăugă el către căpetenie și viitorul său ginere. Să mergem la locul unde se aține hipopotamul! Tot o să mai treacă vreo jumătate de ceas până se vor frige antilopele și în vremea asta putem fi înapoi.

Cei doi negri nu mai șovăiră. Peste zi nu le era frică de hipopotam, care venea numai pe înserat să-și caute prada.

Drumul pe malul Rufigi-ului ținu vreo zece minute, apoi ajunseră la un golf care se prelungea adânc pe uscat. Se opriră aici și Mbogu zise cu teamă:

— Masser, Guguna vine în loc ăsta. Știe aici ia femeii apă. Noi trimis războinici scapă le ele, dar mâncat și pe ei. Mai bine lasă masser în pace la el.

George râse cu poftă și strigă vesel:

— Cu atât mai mult vreau să-i viu de hac. Să știți de la mine că până diseară l-am trimis pe lumea cealaltă. Poate chiar mai înainte, dacă vine pe uscat să doarmă nițel după masă. Să ne întoarcem acum să mâncăm și noi, pe urmă mă înapoiez singur.

— Nu, masser, mai bine lipsește! îl sfătui Mbogu. Tu făcut și așa destul pentru noi, adus pe Njanda și Bianga și multă bucurie avem. Lasă pe Guguna în pace!

— Pentru Dumnezeu! strigă tânărul, râzând. Credeți într-adevăr că hipopotamul e un duh rău? Vă voi arăta eu că nu e altceva decât un hipopotam ca toți hipopotamii. Haidem acum, că sunt mort de foame.

Să fi știut George ce-l așteaptă s-ar fi lipsit bucuros de hipopotam, dar tinerețea e încrezătoare și nesocotește primejdiile. Se întoarseră în lagăr, unde îi aștepta friptura gata.

V O VÂNĂTOARE PRIMEJDIOASĂ

GEORGE MÂNCĂ CU MARE POFTĂ din antilopa gustoasă și cum sfârși își luă pușca, o încărcă, vâri câteva gloanțe în buzunar ca să le aibă la nevoie, căci din spusele Negrilor înțelese că va avea de-a face cu un hipopotam foarte șiret.

Când vru să plece, Rujo și Mbogu făcură o mutră foarte încurcată; nu le venea de fel la socoteală să-l însoțească.

— Rămâneți pe loc – le zise George – nimeresc eu și singur. O să vă arăt eu vouă că nu mi-e frică de Guguna al vostru.

Dar când îl văzură plecând, Rujo sări în picioare și zise:

— Nu, masser, Rujo spus că dă viața pentru masser; merge și el.

— Bine, vino, dacă vrei! Să nu-ți fie frică, am spus că o să ucid hipopotamul și eu mă țin totdeauna de cuvânt – răspunse George simplu.

Era bucuros să aibă pe cineva cu el, nefiind sigur că toți oamenii lui Mofo fuseseră omorâți și dacă se aținea vreunul pe acolo nu și-ar mai putea încorda toată atenția asupra hipopotamului.

În drum spuse lui Rujo:

— Eu o să fiu cu ochii ațintiți numai asupra hipopotamului. Tu fii cu ochii-n patru ca să nu se apropie vreun dușman. Nu știu sigur dacă toți oamenii lui Mofo sunt morți și nu se aține vreunul pe acolo. Împotriva acestuia trebuie să mă aperi.

— Rujo bagă bine de seamă – îl încredință Negrul – dar masser în mare primejdie când vrea împuște Guguna. El duh tare rău.

— Vom vedea noi. Tu fă-ți numai datoria și pe Guguna lasă-l în seama mea! răspunse tânărul, pe care încăpățânarea Negrului îl cam scotea din fire.

Ajunseră curând la golful unde își făcea mendrele hipopotamul. Rujo se uită cu frică în juru-l și șopti:

— Masser, colo aține mereu Guguna. Masser ia bine seamă, poate că e acum pe uscat și năpustește la masser, până nu prinde masser de veste. Guguna tare șiret.

— Îmi închipui, altminteri nu v-ar fi vârat spaima în oase, după cum a făcut-o – răspunse cu ciudă tânărul – tu rămâi aici, eu mă duc până la marginea tufișului unde bănuiești că s-ar afla hipopotamul. Bagă însă bine de seamă să nu se ivească în vremea asta vreunul din oamenii lui Mofo!

Rujo îi făgădui. Se vârî în niște tufe de unde putea vedea tot cuprinsul golfului, fără a fi însă văzut. George știa că se poate bizui pe el, numai să nu fie vorba de un duh rău.

Porni agale pe marginea desişului care tinea golful. Între el și mal era o fâșie îngustă de vreo patru metri.

George se ținea cât mai departe de apă. Primejdia putea veni mai ales din desiş și era mai bine să fie mai aproape de el, deoarece o suliță aruncată dintre tufe l-ar fi nimerit mai lesne dacă s-ar afla prea aproape de apă.

Pășea foarte încet, fără să slăbească din ochi malul. Nimic nu turbura apa. Poate că hipopotamul se afla pe uscat, ceea ce iar înlesni lui George sarcina. Cu un glonț l-ar putea doborî la pământ, pe când altminteri va trebui s-aștepte până ce se va întuneca.

Iată-l ajuns la locul descris de căpetenie. Se opri și privi cu încordare apa. Nimic nu o tulbura. Cu neputință deci ca hipopotamul să se afle aici. Nici o creangă ruptă care să dovedească trecerea lui pe aici.

Dar George nu bănuia cât de șirete sunt uneori aceste pachiderme. Stătea cu spatele la tufe și privea spre apă. Soarele ardea, mâncase cam prea mult și i se făcuse somn. Cu mare greu lupta împotriva oboselii. Își spusese că hipopotamul nu se va ivi înainte de apusul soarelui. Ce prost fusese că nu rămăsese cu camarazii în lagăr, să tragă un pui de somn! Ce-ar fi să se întoarcă?

— Deodată auzi din tufiș un foșnet slab. Un pufăit ca de locomotivă îi ajunse la urechi și din tufiș se năpusti hipopotamul înfuriat. Dacă ar fi rămas pe loc, dihania l-ar fi făcut piftie. Hipopotamul, care se repezise însă înainte, nu-l putuse atinge. Se întoarse acum fulgerător, dar George fu mai repede ca el. O detunătură și hipopotamul se prăbuși; glonțul lui George îl nimerise în umărul drept.

Colosul stârni nori de praf în juru-i, zbatându-se nițel, apoi izbuti să se ridice de jos. Și iar detună arma tânărului. Hipopotamul se prăbuși, însă cu cele din urmă puteri se târî la mal și cu un plescăit se dădu afund, împrôșcând apa în jurul său.

Deși era sigur că-l nimerise, George știa că vor trece ceasuri până ce trupul hipopotamului să iasă la suprafață.

Se întoarse agale spre locul unde îl lăsase pe Rujo, care nu se clintise.

— Masser, eu nu crezut că masser scapă cu viață – îi zise Negrul – asta fost Guguna, bătrân vrăjitor. Are încă tăietura făcută de Mbuna care vroia să-l ucidă la el, dar sfâșiat la dânsul îndată. Masser crede Guguna acum mort?

— Mort ca toți morții – răspunse George, râzând – păcat numai că a mai putut ajunge la apă, acum trebuie să așteptăm până ce va ieși iar la suprafață. Trag nădejde că asta se va întâmpla încă înainte de a se întuneca. Te poți duce acum să liniștești oamenii din sat, hipopotamul nu vă va mai face nimic de azi înainte.

— Dar dacă fost Guguna, înviază el iar, murmură Negrul. Să ia bine seama masser când o ieși iar deasupra apei...

— Măi da încăpățânați mai sunteți! făcu George râzând. Ai văzut doar cu ochii tăi că l-am nimerit bine. Ori nu cumva crezi că un duh rău nu moare de glonț?

— Guguna tare șiret, el știe păcălește dușmanul – mormăi Negrul, cu îndărătnicie.

— Atunci s-așteptăm până ce va ieși leșul la suprafață.

Când ajunseră în lagăr, căpitanul întreabă cu încordare:

— Ei, George, cum a mers? Împușcăturile tale ne-au trezit din somn. Cel puțin să nu fi păgubit gloanțele degeaba.

— Fii fără grijă, tată, i-am venit de hac. Lesne n-a fost, era într-adevăr o dihanie foarte primejdioasă. Păcat numai că a mai apucat să se lase la fund și va trebui s-așteptăm câteva ceasuri până să iasă iar. Dar fiindcă spuneai că tot vrei să mai rămânem nițel aici, nu face nimic.

— Nu strică de fel să ne mai odihnim și noi puțin. Acum culcă-te și dormi! Va trebui să vâslim toată noaptea, ceea ce va fi destul de obositor, crede-mă.

— Ai dreptate. Nu ești de părere să-l trimitem pe Mbungu și ai săi în sat? Sau crezi că se mai aține vreunul din banda lui Mofo pe aici?

— Păi să vezi; în lipsa ta unul din flăcăi a venit să ne spună că a auzit zgomot în tufiș și a văzut deslușit o urmă, proaspătă – răspunse îngândurat căpitanul – trebuie deci să mai fie vreunul pe aproape. De aceea e mai bine să rămână negrii cu noi până la plecare. În afară de asta ne pot da o mână de ajutor să tragem leșul hipopotamului pe uscat. Pentru noi ar fi prea greu.

Rujă strigă îndată, îndatoritor:

— Da, masser, noi ajutăm cu plăcere când iese hipopotamul deasupra apei – numai să nu fie Guguna. La noi place carne a lui, dacă nu vrea mănânce masseri.

— Nu, Rujo, nouă nu ne plac astfel de bunătăți. Spune acum oamenilor voștri să fie cu ochii în patru și să caute bine, poate dau de cel din banda lui Mofo, care ne-a scăpat.

— Caută, masser! îl asigură tânărul negru.

După câteva minute nu se mai vedea nici picior de negru. George se întinse în mușchiul moale din care Petre îi făcuse

un culcuș și adormi numaidecât.

*

— Scoală, domnule George, ai dormit patru ceasuri încheiate! fură cuvintele cu care îl trezi credinciosul său camarad Petre. Cred că hipopotamul dumitale va ieși la suprafață.

George sări îndată în picioare.

— Da, da, mă duc numaidecât să văd – răspunse tânărul – dar unde sunt negrii?

— N-au mai dat semne de viață – răspunse căpitanul – nu face nimic, tot n-aveam deocamdată nevoie de ei. Când va ieși hipopotamul îi adunăm iar prin câteva împușcături.

— Să știi că au dat de urma fugarului – își dădu cu părerea George – n-au să se lase până ce nu vor pune mâna pe el. Drept să vă spun, n-aș vrea să fiu în pielea lui, deși ticălosul și-a meritat soarta. Eu mă duc la golf, să văd ce e cu hipopotamul.

— Dacă s-a ivit, trage două gloanțe și venim și noi. Până atunci ne pregătim de plecare. N-ai vrea să te însoțească și Petre?

— Aș! Nu e nici o primejdie dacă mă duc singur. Mai bine să v-ajut vouă la strâns lucrurile, ca să veniți cât mai repede după mine. Așa dar, la revedere!

George făcu un semn cu mâna camarazilor și plecă voios ca un copil. Ajunse la golf și cel dintâi lucru pe care-l văzu fu leșul hipopotamului, care plutea nu departe de mal. Părea însă să nu fie mort, căci se mișca și se răsucea din când în când în loc. Se apropie și mai mult de apă și înțelese ce rost aveau acele mișcări ciudate. Crocodili uriași se înghesuiau în jurul leșului și încercau să sfășie bucăți de carne din trupul lui. Dar pielea era atât de groasă și tare încât izbuteau cu greu.

Tânărul râse gândindu-se că negrii ar fi luat-o la fugă crezând că Guguna va ieși teafăr din apă, ca să se ia după ei.

George scoase revolverul din brâu ca să-și cheme camarazii. Deodată îl cuprinse o teamă neînțeleasă și deși nu auzise nici cel mai ușor zgomot, simțea că e cineva îndărătul lui.

Se întoarse fulgerător și văzu un chip schimonosit de ură, care-l privea rânjind, cu un cuțit enorm în mână, gata să-l repeadă în el.

Mișcarea pe care o făcu George îl scăpă de la o moarte sigură. Sări în lături, ferind lovitura, descărcând un glonț în pieptul dușmanului, dar se poticni și căzu în apă. Spre groaza lui, crocodilii își lăsară prada moartă, pentru a se năpusti

asupra celei vii. Până la mal nu mai putea ajunge înot, deoarece nu i-ar fi lăsat timp crocodilii. Să descarce câteva gloanțe? La ce bun? Erau prea numeroși; cel mult ar fi ucis doi-trei din ei.

Deodată văzu plutind lângă el leșul hipopotamului. Fără să pregete se apucă de el și încălecă în spinarea lui. Leșul se învârti de câteva ori, apoi porni la vale dus de curent.

George se uită spre mal. Zări alergând din tufiș pe Rujo și oamenii săi, pe când curentul îl îndepărta tot mai mult de mal. În juru-i crocodilii mișunau. Nici când nu se aflase într-o mai mare primejdie ca acum. Știa însă că nu trebuie să-și piardă nădejdea, credincioșii săi camarazi vor face tot ce le va sta în putință să-l salveze. Deocamdată primejdia era foarte mare, căci o namilă ce crocodil stătea gata să-l înhațe. George se crezu pierdut. Dar deodată detună o împușcătură, crocodilul țâșni afară din apă, căzu iar îndărăt și începu să se zbată cu turbare, în vreme ce ceilalți crocodili veneau în fugă să-și sfășie tovarășul învins.

George râsuflă ușurat când, întorcând capul văzu cele două bărci vâslite cu putere de camarazi, apropiindu-se din ce în ce. Sări în cea dintâi care-l ajunse, strânse mișcat mâna lui Petre care nimerise cu un singur glonț crocodilul și zise zâmbind:

— Cât p-aci să dau de dracu cu Guguna ăla al lor. Cu atât mai mult mă bucur că i-am venit de hac.

*

Ne putem închipui bucuria Negrilor că scăpaseră în sfârșit de „duhul rău”. Dar nici a camarazilor nu fu mai mică după ce se văzură în larg, pe submarinul lor drag.

Și soarta vru ca seria aventurilor primejdioase să ia sfârșit pentru camarazii „Dox”-ului, care întorcându-se acasă, pe „Insula odihnei”, avură parte de o viață liniștită. Nu-i vorbă, au mai întâmpinat ei peripeții, dar acestea au fost de alt soi și făgăduim cititorilor că li le vom împărtăși și lor, când va veni vremea.

Sfârșitul volumului: **SATUL DUHURILOR.**

În numărul următor:

PRIZONIERI ÎN MADAGASCAR.

EDITURA IG. HERTZ BUCUREȘTI
AVENTURILE ECHIPAJULUI „DOX”
APARE ÎN FIECARE JOI

CAROL MAY

posedă neîntrecutul dar de a îmbina
plăcutul cu utilul în lucrările sale.

WINETU

mai cu seamă, oferă pagini minunate
de peripeții captivante, umor sănătos
și cunoștințe folositoare în geografie,
istorie și științe naturale.

A APĂRUT
Vol. III din
operele lui

CAROL MAY

Un volum de cca. **200 pagini**, într-o
execuție ireproșabilă cu copertă colo-
rată, costă numai **Lei 25.**

Aventurile
Echipajului DOX **Lei 5**

